

กว่าจะถึงวันนี้

เมื่อ 5 ปีผ่านมาฉันได้รับโทรศัพท์จากรุ่นพี่คนหนึ่งว่าครูของลูกสาวมีคนรู้จัก มีลูกสาวเป็นดาวนซินโดรม ต้องการหาที่ฝึกให้กับลูกสาว รุ่นพี่จึงพามาพบดิฉันที่ศูนย์พัฒนาการเด็ก แถวสะพานควาย ที่ดิฉันเปิดเป็นงานพิเศษ ดิฉันนัดพบกับผู้ปกครองในวันเสาร์ตอนบ่าย 3 โมง พอถึงเวลารุ่นพี่ของดิฉันขับรถพาครอบครัวของเด็กมาพบลักษณะของพ่อแม่เป็นคนจีน แต่งตัวธรรมดา ดิฉันมองดูที่เด็กเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาเป็นดาวนซินโดรม ไขว้ผมม้าสูงประมาณ 110 ซม. ผิวขาว อายุประมาณ 5 ปี เดินจูงมือแม่และจะอายุ หลบตัวอยู่หลังขาของแม่

ดิฉันได้พูดคุยกับผู้ปกครองถึงการดูแลเด็ก ผู้ปกครองบอกว่าแม่ไม่มีเวลาหรรอครู แม่ขายเส้นก๋วยเตี๋ยว ตั้งแต่ตี 4 ถึงบ่าย 2 โมง หลังจากพูดคุยกันได้ซักพัก ดิฉันได้พาผู้ปกครองเยี่ยมชมศูนย์ฯ ของดิฉัน แม่ได้แอบกระซิบกับดิฉันว่า พ่อกับแม่แยกกันอยู่ ดิฉันพ ยักหน้ารับทราบ หลังจากเยี่ยมชมศูนย์ฯ ประมาณ 10 นาที ดิฉันให้ผู้ปกครองกลับไปตัดสินใจก่อนว่า จะไว้วางใจให้พาลูกมาฝึก กสอนกับดิฉันหรือไม่ เพราะเด็กอายุเพียง 5 ขวบเท่านั้น และจะอยู่ประจำส่งวันจันทร์เช้า วันศุกร์เย็นมารับกลับ ผู้ปกครอง ใช้เวลาเยี่ยมชมศูนย์ฯ 1 ชั่วโมง และได้ขอลากลับ ดิฉันคิดในใจว่าแม่คงยังไม่ให้เด็กมาอยู่ประจำ เพราะเด็กยังตัวเล็กอยู่ และเรื่องค่าใช้จ่าย แม่ยังมีลูกอีก 3 คนที่อยู่ในวัยเรียน หลังจากนั้น 3 วัน แม่ได้โทรมาว่าจะพาลูกมาอยู่ประจำ แม่พูดมาคำหนึ่งว่า “ทำให้เขาเกิดมาแล้วก็ต้องทำให้เขาดีขึ้น คิดว่าน่าจะดีกว่าอยู่กับแม่” เราจึงตกลงบริการพาลูกมาส่งที่ศูนย์ฯ ดิฉัน

ดิฉันกับครูที่ศูนย์ฯ ได้ฝึกเด็กประมาณ 6 – 7 เดือน เห็นว่าเด็กควรจะเข้าสู่ระบบโรงเรียน เพราะเด็กปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้ ช่วยเหลือตนเองได้ ดิฉันจึงแนะนำผู้ปกครองมาฝึกเตรียมความพร้อม ก่อนเข้าสู่โรงเรียนเรียนร่วม ที่สถาบันราชานุกูล กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ โดยให้ผู้ปกครองมาทำประวัติที่สถาบัน ผู้ปกครองให้ความร่วมมือดี มาทำตามที่ดีฉันบอก หลังจากนั้นเด็กก็ได้เข้ามาฝึกในกลุ่มงาน การศึกษาพิเศษ ในช่วง 1 ปีที่เด็กมาฝึกที่กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ เด็กจะขี้ร้อน ดื้อ บอกให้ทำก็จะไม่ทำ จะชอบต่อต้าน ต้องมีการลงโทษบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะอดขนม หรือนั่งอยู่ในห้องคนเดียว แต่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่งของน้องแลนด์คือ การเดินออกนอกบริเวณกลุ่มงานฯ ชอบออกไปยืนนอกระเบียง บุคลากรทุกคนต้องเฝ้าระวังน้องแลนด์เป็นอย่างดี เพราะจะชอบหายตัวในตอนเช้า ทำให้ดิฉันท้อใจพอสมควร ทุกครั้งที่เข้าแถวคำที่ดิฉัน ไม่อยากได้ยินคำว่า “ครูต้อย น้องแลนด์หายไปอีกแล้ว” หรือ “ครูต้อย วันนี้แลนด์ไม่มาหรือ” ดิฉันจะตอบว่า “มาสิ” เจ้าหน้าที่ก็จะตอบว่า “ไม่เห็นเลย” เท่านั้นแหละ ชีพจรลงเท้า “เอาอีกแล้วหรือแลนด์” ดิฉันบอกเจ้าหน้าที่ช่วยกันหาเร็ว ถ้าใคร เจอให้ช่วยโทรเข้ามือถือเลย ทุกครั้งที่น้องแลนด์มาถึงใต้อาคารเรียน บุคลากรต้องเฝ้าระวัง โดยบางครั้งเอาตัวน้องมานั่งอยู่ใกล้ๆ หรือ มองน้องแลนด์ ทุกขณะที่เดินไปตีมน้ำ เพราะน้องแลนด์ชอบใช้โอกาสนี้ เดินหลบหนีไปได้สอบถามแม่บอกว่า “ครูเวลาอยู่บ้านก็เป็นชอบป็นระเบียบบ้าน เดินออกนอกบ้าน ” ครูก็เลยบอกว่า “ทีหลังแม่ให้ข้อมูลให้หมดนะ ครูจะได้เฝ้าระวังกัน ”

ปี 2552 ทางกลุ่มได้มีการทำงานประสานกับโรงเรียนเครือข่าย ซึ่งโรงเรียนวัดอุทัยธารามเป็น 1 ในโรงเรียนเครือข่าย และอยู่ใกล้สถาบันฯ ครูให้โอกาสกับเด็กพิเศษทุกคน ครูเอิร์ท เป็นครูที่ทางกลุ่มงานฯทำงานประสานกันได้โทรมาติดต่อว่า “ ต้องการเด็กเข้าระดับชั้นอนุบาล 2 – 3 คน IQ ไม่ถึง 50 ไม่เป็นไร ขอครูตัวเด็ก

ก่อน ” ดิฉันพาเด็กในกลุ่มงานไปสมัคร 3 คน 1 ในนั้นมีน้องแลนด์ เพราะได้ถูกย จากครูประจำชั้นน้องแลนด์ ว่าไปลองดูเพื่อพลู่ก็ได้ ครูเอริทมองน้องแลนด์และหยิบแบบประเมินความสามารถเบื้องต้นมาทดสอบน้องแลนด์ เชื่อไหมว่าดิฉันดูแล้วน้องคงไม่ได้หรอกเพราะครูเอริทให้ทำอะไรน้อง แแลนด์ จะทำไม่ได้เช่นเรื่องของ สี ตัวเลข พยัญชนะ การลากเส้นตามรอยประ คืออย่างหนึ่งครูเอริทถาม “ ชื่ออะไรคะ ” น้องแลนด์ตอบได้ “ แแลนด์ “ แต่เสียงไม่ค่อยชัด ทดสอบประมาณ 15 นาที ดิฉัน จึงลาครูเอริทกลับ อีก 2 วันครูเอริทโทรกลับมา บอกว่า “ แแลนด์ได้เรียนชั้นอนุบาล 1 นะพี่ต้อย ” ให้ผู้ปกครองมารายงานตัวด้วยนะ ดิฉันดีใจแทนพ่อแม่ ว่า “ น้องแลนด์ เข้าโรงเรียนเรียนร่วมได้แล้วนะ ครูเอริทให้โอกาสกับน้องแลนด์มาก ” และพูดให้ผู้ปกครองเห็นผลดีของการนำ เด็กออกไปเรียนร่วม ว่าเด็กจะได้ทักษะทางสังคม ทักษะทางภาษา และทักษะทางวิชาการ แม่บอกว่า “ขอบคุณ ครูต้อยมาก ” ดิฉันแจ้งผู้ปกครองเพิ่มว่า ค่าเทอมแม่ไม่ต้องเสีย แต่แม่ต้องแม่ต้องเสียเงินเพิ่มในเรื่องของรถรับ – ส่ง ค่าครูพี่เลี้ยงทุกเดือนเพราะโรงเรียนนี้ยังไม่เงินเดือนให้ สำหรับครูพี่เลี้ยงที่จะมาดูแลลูกๆพิเศษของเรา ทางโรงเรียนจึงขอเก็บจากผู้ปกครอง เพื่อเป็นเงินเดือนให้สำหรับครูพี่เลี้ยง ดิฉันบอกแม่ว่า “ แม่จะไม่เอาน้องเรียนก็ได้ นะ ” แม่บอกว่า “ ไม่เป็นไรครูต้อยถ้าครูเห็นว่าแลนด์จะมีพัฒนาการที่ดีแม่ก็จะหาเงินมาให้ น้องแลนด์ ”

น้องแลนด์ได้เข้าเรียนในโรงเรียนวัดคูขุดธารามในปีการศึกษา 2552 ระดับชั้นอนุบาล 1 ดิฉันไม่สามารถ รับส่งเด็กได้เพราะดิฉันมีงานประจำทำ ดิฉันจ้างวินมอเตอร์ไซด์ในการรับ – ส่ง บางครั้งวินมอเตอร์ไซด์จะมาบอก “ พี่ต้อย ลูกพี่ต้อยคืออีกแล้ว ” วินมอเตอร์ไซด์ก็เอารูปมาให้ดู ดิฉันมองรูปในมือถือ “ เห็นรูปแลนด์นั่งงอตัวหน้า ห้องเรียนไม่ยอมใส่รองเท้ากลับบ้าน ” ดิฉันถามวินมอเตอร์ไซด์ว่า “ แล้วอดทำอะไร ” “ ผมก็ให้ครูพี่เลี้ยงช่วย จัดการซิครับ ” แล้วครูพี่เลี้ยงทำไงละ “ ครูเอาพัดมาให้ ” บางครั้ง “ ครูเอากระเป๋าสตางค์เล็กๆมาให้ ” เหตุการณ์ แบบนี้จะเกิดบ่อย บางครั้งก็เอาข องเพื่อน ใส่กระเป๋าทนเองมา จะมีเหตุการณ์แต่ละรูปแบบไม่ค่อยซ้ำกันเลย สำหรับน้องแลนด์ โชคดีที่ว่าโรงเรียนนี้ มีสมุดสื่อสารผู้ปกครองกับครู ดิฉันจึงมีการประสานกับครูประจำชั้น ตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน หรือ ปัญหาพฤติกรรม ก็ค่อยๆแก้กันไป แต่ครูเอริทก็ยังมีแอบชมมาบ้างนะว่า “ พี่ต้อย แแลนด์เป็นตัวชูโรงเลย ” ดิฉันก็ถามต่อว่าเรื่องอะไรละ “ เวลาโรงเรียนจัดหาทุนหรือของเงินสนับสนุนจากที่ อื่น น้องแลนด์จะไปด้วยทุกครั้ง และเมื่อถึงสถานที่ น้องแลนด์จะเข้าไปทักทาย โดยการสวัสดี และบอกพี่ ๆ ว่า สวย รวย เสียงดัง ชัดเจนด้วยนะ พี่ๆ ก็ขำขันเงินให้กันใหญ่เลย ”

น้องแลนด์จากการกลับบ้านทุกอาทิตย์เปลี่ยนเป็น 2 สัปดาห์ กลับบ้าน ในวันศุกร์ที่ 2 ของสัปดาห์พ่อแม่ จะมารับกลับบ้าน และบ่ายวันอาทิตย์พ่อแม่จะมาส่ง ซึ่ง น้องแลนด์นอนอยู่ที่บ้านแค่ 2 คืน เท่านั้น ดิฉันจะโทรคุย กับแม่และถามว่า “ ทำไม่ไม่ส่งวันจันทร์เช้าละ ” แม่บอกว่า “ พ่อต้องส่งของตอนเช้าจะไม่มีเวลา แม่ต้องขายของ ตอนเช้าไม่มีคนคอยดูแลน้องแลนด์ กลางคืนน้องแลนด์ไม่ชอบนอนจะเปิดแต่ทีวี เข้ามาก็จะหลับแม่ต้องออกไป ขายของถ้าทิ้งให้แลนด์อยู่คนเดียว น้องก็จะชอบป็นระเบียบ ถ้าผลอน้องแลนด์จะเดินไปเรื่อยไม่มองรถ ” ดิฉันก็ เลยเข้าใจ ทุกวันศุกร์ที่เด็กคนอื่นกลับบ้าน น้องแลนด์จะบอก “ ต้อยกลับบ้าน โทร ป๊าป๊า ” ดิฉันก็จะบอกว่า “ ศุกร์หน้ากลับบ้าน ป๊าป๊ามารับ ” และจะโอบกอดเด็กไว้ เมื่อถึงกำหนดวันศุกร์ที่พ่อแม่มารับ ดิฉันก็จะบอกน้องแลนด์ว่า “ วันนี้ ป๊าป๊า มารับแล้ว อย่าดื้อนะ ถ้าดื้อกลับบ้าน พี่อดไปปรับกลับที่โรงเรียน ต้องรีบใส่รองเท้าเลยนะ ” น้องแลนด์รีบตอบ “ ค่ะ กลับบ้าน ” พอเวลาที่พ่อแม่มารับ ดิฉันแอบดู สายตาของ น้องแลนด์ ดูมี

ความสุข มาก และวิ่งไปโอบกอดพ่อบริเวณเอวของพ่อ พ่อได้อุ้มน้องแลนด์ แล้วน้องแลนด์ก็หอมพ่อที่แก้ม ดูแล้วช่างมีความสุขสำหรับเด็กอยู่ประจำ วันอาทิตย์ทำไม้มันช่างเร็วจังสำหรับเด็กประจำ น้องแลนด์ต้องมาอยู่หออีกแล้วหรือ ป๊าป๊า สายตาคู่บ่อยของ น้องแลนด์ มันช่างเศร้า หรือเกิน บางครั้งเด็กก็ไม่ยอมลงจากรถของพ่อ ดิฉันต้องไปอุ้มเด็กลงจากรถ ในมือของน้องแลนด์จะมีนมอยู่ 1 กล่อง เกือบทุกครั้ง

ปัจจุบันน้องแลนด์อายุ 10 ปี 6 เดือน ได้เลื่อนชั้น อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 น้องแลนด์พูดได้ชัดขึ้น พูดเป็นประโยคสั้นๆ ประกอบด้วยคำ 3 – 4 คำ เขียนหนังสือเป็นคำๆได้ตามแบบ ช่วยเหลืองานบ้านง่ายๆได้ เช่นกวาดบ้าน เช็ดโต๊ะ ตากผ้า เก็บผ้า ไม่มีพฤติกรรมเรื่องการหลบหนี แต่ยังมีเรื่องไปรับกลับจากโรงเรียนแล้วไม่ค่อยกลับ แม่ของน้องแลนด์ จะโทรมาคุยกับดิฉันนานๆครั้ง ก็จะขอบคุณดิฉัน ว่าถ้าไม่ได้ครูต๋อยน้องแลนด์คงไม่ดีถึงขนาดนี้ ดิฉัน ก็บอกว่า “ขอบคุณคุณครูทุกคนที่ทำให้น้องแลนด์มีพัฒนาการที่ดีขึ้นมากกว่า และมีโอกาสได้เข้ามาเรียนร่วมกับเด็กปกติ และขอบคุณ พ่อกับแม่ ที่เข้าใจน้องแลนด์ ”

จากเรื่องเล่านี้

วัตถุประสงค์จากเรื่องเล่า

1. เพื่อให้ผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เห็นถึงพัฒนาการและความสามารถของเด็ก ว่ามีการพัฒนาได้
2. เพื่อให้เห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของเด็ก จากการนำเด็กออกไปสู่ระบบของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน การศึกษาพิเศษหรือโรงเรียนที่จัดระบบเรียนร่วม

โอกาสที่ได้จากเรื่องเล่าในการพัฒนางาน

1. การเตรียมความพร้อมเด็กก่อนเข้าสู่ระบบของโรงเรียน
2. การให้โอกาสเด็กเข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติทั้งที่ ระดับสติปัญญาของเด็กไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด (50)
3. การทำงานประสานกับโรงเรียนเครือข่าย

การปรับปรุงจากเรื่องเล่า

1. เรื่องเงินของครูพี่เลี้ยง ซึ่งอาจพบได้เด็กบางคนมีศักยภาพในการเข้าไปเรียนร่วม แต่ผู้ปกครองไม่มีเงิน จ่ายให้กับครูพี่เลี้ยง ทำให้เด็กขาดโอกาสได้
2. ความใจแข็งของผู้เล่า ควรให้เด็กกลับบ้านทุกวันศุกร์ เพื่อให้เด็กอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครอง